
Podjęcie uchwały w sprawie wniosków i dezyderatów

Palestra 31/10-11(358-359), 241-243

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PODJĘCIE UCHWAŁY W SPRAWIE WNIOSKÓW I DEZYDERATÓW

Obaj przewodniczący: Komisji Prawa Cywilnego i Komisji Prawa Karnego przedstawili następnie swe wnioski. Treść wniosków obu Komisji jest następująca:

I. Wnioski Komisji Prawa Cywilnego

1. Uczestnicy sesji uważają za pożądane, aby NRA, przy okazji składania sprawozdań Radzie Państwa, zwracała uwagę na zagadnienia wymagające pilnej interwencji ustawodawczej lub interpretacyjnej. W wyniku obrad Komisji prawa cywilnego wyrażają się w tym względzie następujące sugestie:
 - a. zachodzi potrzeba zmiany przepisów k.p.c. w zakresie zabezpieczenia roszczeń jako tymczasowej formy ochrony prawnej, a w szczególności ustalenia terminu wydania przez sąd stosownej decyzji najpóźniej przed rozpoczęciem pierwszej rozprawy,
 - b. dojrzała już do zmiany treść art. 952 k.c. przez przywrócenie konieczności łącznego występowania obydwu przesłanek przewidzianych w tym artykule do sporządzenia testamentu ustnego,
 - c. potrzebne jest bliższe określenie istoty prawa do grobu.
2. Zarysowuje się także potrzeba wystąpienia do I Prezesa Sądu Najwyższego w następujących kwestiach:
 - a. nazbyt liberalnej praktyki sądowej w odniesieniu do dopuszczalności sporządzania testamentów ustnych,
 - b. nadmiernego zawężania kręgów podmiotów uprawnionych do zawierania umów przedwstępnych w obrocie nieruchomościami rolnymi,
 - c. zwiększenia ochrony efektów pracy adwokata w stosowaniu przepisów prawa autorskiego,
 - d. przyspieszenia rozpatrywania wniosków stron o zabezpieczenie roszczeń jako formy tymczasowej ochrony prawnej w sądowym postępowaniu cywilnym.
3. W związku z zapowiedzianymi pracami legislacyjnymi w zakresie kodyfikacji prawa gospodarczego uczestnicy obrad wyrażają obawę o to, żeby prace te nie doprowadziły do podważenia zasady jedności prawa cywilnego, oraz o to, żeby doraźne względy polityki gospodarczej nie spowodowały nieodwracalnego zerwania jedności systemu naszego prawa.
4. Ze względu na wysokie walory praktyczne i teoretyczne Sesji „Adwokatura polska w służbie nauki prawa” uczestnicy obrad, wyrażając podziękowanie jej inicjatorom i organizatorom za

dotychczasową inicjatywę i włożony trud, proponują organizowanie podobnych sesji co najmniej raz na trzy lata.

II. Wnioski Komisji Prawa Karnego

1. Istnieje pilna potrzeba przeprowadzenia dyskusji nad modelem postępowania przygotowawczego, rolą obrońcy w tym postępowaniu i nad definicją niektórych pojęć z tym związanych.
Niezbędne jest nawiązanie kontaktu adwokatów-praktyków z pracownikami naukowymi (procesualistami) i przygotowanie odpowiedniego planu prac badawczych.
2. Zakresem wspólnych badań adwokatów i pracowników naukowych powinny być ponadto objęte:
 - a. praktyczne przestrzeganie zasad procesowych i przebiegu procesu karnego z uwzględnieniem wytycznych zawartych w uchwale Zgromadzenia Ogólnego SN z dnia 15 lipca 1974 r. w sprawie dalszego podnoszenia poziomu i sprawności postępowania sądowego,
 - b. stosowanie w praktyce niektórych znamion ocennych, zwłaszcza tych, które posługują się różnymi określeniami szkody i wartości mienia,
 - c. praktyka ścigania w sprawach o przestępstwa z art. 43 § 3 ustawy z 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i zwalczaniu alkoholizmu. Wyniki tych badań powinny być zakomunikowane Społecznemu Komitetowi ds. Zwalczania Alkoholizmu.
 - d. problematyka wymiaru kary (w tym kar dodatkowych) oraz warunkowego zawieszenia wykonania kary, warunkowego umorzenia postępowania i stosowania przepisów dotyczących recydywy,
3. Pożądanym byłoby udział adwokatów w pracach nad projektami ustawy psychiatrycznej i ustawy o ochronie zdrowia.
4. W celu ożywienia więzi adwokatów-praktyków z nauką prawa pożądane byłoby opracowanie przez władze samorządu adwokackiego okresowych planów pracy i dokonywanie oceny w dziedzinie umacniania więzi praktyki adwokackiej z nauką prawa.
5. W drodze kontaktów z Ministerstwem Sprawiedliwości i Prokuraturą Generalną należy dokonywać wymiany doświadczeń w zakresie doskonalenia form współpracy praktyków z naukowcami oraz w zakresie działalności „Palestry”, „Nowego Prawa” i „Problemów Praworządności”.
6. Referaty, które zostały nadesłane na sesję, powinny być opublikowane na łamach „Palestry”.
7. Uczestnicy obrad wyrażają podziękowanie Kierownictwu OBA za cenną inicjatywę zorganizowania tej wspaniałej sesji.

III. Dyskusja i podjęcie uchwały

W dyskusji nad wnioskami głos zabrali: Władysław Bugajski, Witold Wołodkiewicz i Witold Bayer.

Uczestnicy zebrania plenarnego podjęli następnie uchwałę zgodną z przedstawionymi wnioskami obu Komisji.

ZAMKNIĘCIE SESJI

Prezes NRA dr KAZIMIERZ ŁOJEWSKI na zakończenie sesji powiedział m.in., co następuje:

„Panie Przewodniczący! Koleżanki i Koledzy!

Zamykamy tę sesję naukową z głębokim wzruszeniem. Zdaję sobie sprawę z tego, że praca, jaką podjęliśmy trzy dni temu i jaką przed chwilą zakończyliśmy, jest pracą, która nie może być przeceniona.

Należy się zastanowić na zakończenie tej sesji nad jedną koncepcją, jedną ideą, która przez wszystkie trzy dni naszych debat nie była wypowiedziana ani razu, choć wynikała ona z każdego słowa, z każdego zdania, z każdej koncepcji, z każdego referatu, i to nie tylko kolegów-adwokatów, ale także kolegów-pracowników nauki. Podkreślam jeszcze raz: ta myśl ani razu nie została *expressis verbis* wypowiedziana. A myśl ta — to wspólny ideał i wspólne dobro adwokatury polskiej i polskiej nauki. Podobnie jak nauka polska zawsze opowiadała się za wolnością, suwerennością i niepodległością obrony, tak samo adwokatura polska zawsze opowiadała się za wolnością i niepodległością badań naukowych. I to jest przyczyna, dla której my w dniu dzisiejszym i trzy dni temu spotkaliśmy się tu na tej sali. Jest to ideał, który pielęgnować będziemy również w przyszłości, wierni tradycjom nauki i tradycjom adwokatury. I to jest ta pierwsza myśl, która musi być wypowiedziana na zakończenie naszej sesji.

I druga myśl, która na zakończenie naszych obrad też się nasuwa. Dlaczego byliśmy w stanie zorganizować taką konferencję? Już od półtora roku samorząd adwokacki, po pokonaniu bardzo istotnych trudności, a zwłaszcza trudności, jakie powstały w najwyższym organie adwokatury, w jej Naczelnej Radzie Adwokackiej, był w stanie — w warunkach postępującego spokoju, stabilizacji, wyciszania emocji i nastroju — na zorganizowanie tego rodzaju sympozjum. I to jest — podkreślam — ta druga istotna myśl. Myśl zresztą bardzo zobowiązująca, gdyż tego rodzaju kierunek i tego rodzaju ideały trzeba kontynuować w przyszłości. My jako adwokatura nie możemy po prostu pozwolić sobie na to, żeby zerwać naszą więź z nauką. Śmiem twierdzić, aczkolwiek nie wypowiadam się w imieniu nauki, że również nauka polska